

ამით დასარეფა ბ-ნმა დღშიძიაბ თა-
ვისი სიცეკა. დირექტორმაც მიქმართ სა-
ზოგადოებას სიცეკით და სისარეფლით
მიუღოცა ეს კეთილი საქმე, კრცხად
აუსხნა იქ მუთოვ მნიშვნელობას სწავლისა
და განთლებისა საზოგადოდ და პათის
სკოლასა — კერძოდ. დასასრულ, ისეურგა-
ნ-ნმა დირექტორმა დაუსრულებდავ გა-
მართლება იმ იმედებისა, რომელთაც ახალს
სკოლაზედ არის, დამეურებულია. ამასთანა-
გე მ. აღუოქეა და დაჯირდა სკოლას
შემწუთა, როგორც ნივთიერის აგრეთვე
გონიერითის მდგრამართების ამაღლებისა
და განკარგებისათვის. ეს სიცეკები და-
რეკტორისა გადასცა ქართულად საზო-
გადოებას მასწავლებელმან მ. მ. ცაგერეი-
შვილმან და სოჭება სხევთა შორის შემ-
ღებები: რამდენი შესანიშნავი ნიში დაგ-
ლულა შეუმჩნეველად და უნაფუროდ ჩვენში
დღეის დღემდის. დღეის დღე კი ისეთი
დღეა, რომ ამას იქით, ამ სკოლის შემ-
წევით შევამჩნევთ ნიშის, მაცემთ გზას
და მით ჩვენ შევიძენთ არა მარტო მშო-
ბელთა, არამედ საშოთალოს დამსმარე-
ბელს და გთავა გზაზე გადასახლოდ გელი
ცეკლება თითქმის უკელა ლაშობის მუ-
დმიწა, განუყოფელი სტუმრაა. ეს ნაკ-
ლელება აკადემიური მცირელის ნწილისა-
თვის არ იქნებოდა დიდად გასაჭირო,
თუ, რომ აკეთის მგვიდრნი არ ვაუგნერ
მოგადებული გონიერივ განვითარებას და
ზენერაციის სიმაღლეს: ერთობა და ერთ-
მანერში მრავალებენა, რომ მრავალებოდეს
ჩეკნში, შესაძლო იყო უკელა აკეთებები
მჟავაგაბულებულივით მაღლაბზედ, და-
ლობი კი დაგენიმნა საუანე, ანუ საძლ-
ვარ აგდილებად; ამით განვმორდებოდით
რა დამპალს ჭარს დაბლობისასა, დავი-
ცეკდით ჩვენს კან-მრთელობასა ჩვენსა-
კე საკეთილ-დღეოდ. მაგრამ უკეც გსტევით,
რომ ამაბის მიხედვა და მოსერხება
არა გაგებს შეთქი. კიდევაც ეს არის მი-
ზეზი, რომ აკეთში დიდის სხიდამ გა-
მეობებულა სიღარიბე და მისი ტახტიდ-
გან გადაგდება მნელად მოსაგვარებელი
საქმეა.

ცაგების ჩრდილს ძიქართა, სუთრა მწვანე
ებ კელზედ გამაღეს. დაწერა გულ-გამ-
ლალი მოღსენა აღმისათა თამადობით.
დაწერა საღლებრძელოების სხა და თვი-
თოველს საღლებრძელოს მოსდევდა უიში-
ნა და ურას ძალით. შემდეგ თან მოჭვა-
ორპირად გაწყობილი „ოდელას სიმღე-
რა“, რომლის აგდაქილ და კლაქილ მო-
ძასილმა გაამსარებულა ჰქონდა. ფასიან
დასრულდა ცეკვა-თამაშითა.

ପ୍ରକାଶକ

ବ୍ୟାକରଣ ପ୍ରକଳ୍ପରେଖାଲୀଳା

6. *om̄ ḡḡḡḡ*

(უკრნალ-გაზეობიდამ)

საბერძნეთს უველა სახელმწილო
უონი გადადგნენ, თავიანთ გემე-
ბით გარშემო შემოერტყნენ და
საბერძნეთი ისე მიამზუდიეს, შეჰ-
აუთეს, რომ ხელის განძრევაც
ცელარ შეუძლიან და ძალა-უნებუ-
რად ღმს უნდა თავი დაანებოს.
რა დანაშაული მიუძღვის საბერ-
ძნეთს დიდ სახელმწიფოების წი-
რაშე, რომ უველანი მას გადად-
გნენ და ოსმალეთს ემხრობიან?

ავსტრიის, გერმანიისა და ინგლისის რა
განძრავით იქცევებ ამ საქმეში ისმაღლე-
თის მთავრებს, ეს უგლისტვის ცხადიან,
—ამბობს გაზეთი „Петербургскій Вѣ-
домости“, მაგრამ ეს კი სრულიად არ
გვესმის, რა საკრებლობა აქვთ საფრან-
გითქ, იატალიასა რომ სწვის გუ-
ლისტვის თავიანთ საკუთარის ხელით
ნართა პეტლევენ, მით უფრო არ გვესმის,
რომ შეიძლება ამ ნაირად თვითონ ამათვე
დაიკარიო ბოლოს ხელებით.

გაზეთ «СВЕТЪ»-ში ვიდაც B. K.
აწერს:

ნებისმიერი ეტუჟიბა მოსვენებას არ
ძლევს გაზეთსა. აქ ჩვენ გვაგონ-
დება გოგოლის ერთი გმირი,
რომელიც ჟყვლა უბეჭდურებას
ურანგებს აპრალებდა: „ფრანგი
კვიშლის ჟყვლა ფერში ხელისაა!“

* * *

ბ-ნი სოლლოგუბი ასე გვიხა-
ტავს ქურნალ „Исторический Вест-
никъ“-ში გოგოლს, როგორც
მწერალსა და როგორც კაუსა.

გოგოლი ერიდებოლა, ახლო არ უდ-
გებოლა საზოგაონებას. მთელ სიცოცხლე-
ში, მგონა, ერთხლის შეტად არა ჰქოცმაო
გოგოლს ფრაკი და ისიც სხვისა იყოვთ;
საოცარი იყო გოგოლის მორცევება.
საზოგადოებაში ყოფნა მას ემძიმებოდა. თუ
გოგოლს როგორიმე, რამდენიმე სტუმა-
რი ეწვეოდა, ის მაშინვე ოთახიდან გაპ-
ერებოდა ხოლმეო. თემცა იშვიათად;
მაგრა ას ხანდის-ხან გოგოლი გამზიარულ-
დებოლა ხოლმე, კითხულობდა თავის
იხტეულებებსა, და თუ უფრო კარგ გუ-
ნეაზე იყო, თავს ნეურის მასწავლებ.

ଲ୍ୟେକ ମନୋଗନ୍ଧେର୍ଭଦ୍ର ହୁଏ ତାଙ୍କ ପାଶାପିଲ୍ଲାଙ୍କ ଫୁଲମାଘ୍ୟବ୍ରନ୍ଦା, ରନ୍ଧା ପ୍ରସରିଲ୍ଲାଙ୍କ ଶିଥିଲ୍ଲାଙ୍କର ଗ୍ରବ୍ରାମଦା କେଳିଥିଲେ, ଉମ୍ଭେତ୍ରୀଙ୍କ ବାହ୍ୟିଲ୍ଲାଙ୍କ କି ଗୁଣଗାଲୀ ଶ୍ଵେତା-ଶ୍ଵେତରୂପା, ଗୁଣ-ହା-ରୂପା, ମଧ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟବିନି ଶାଖାକୁ ଶାକିଲ ଜାହାଙ୍କ କାନ୍ଦ ତତ୍ତ୍ଵବିନିବି ଶାକିଲି ହୁଏ ହାର୍ଯ୍ୟାପ ଜୀବିକ

ბევრი საბუთები მაქვსო, ამ-
ის ბ-ნი სოლლოგუბი, რომ-
იდამაც ცხადადა სჩანსო, რომ
უკოლი სულიერად იყო ავად-
ოთი და ამ ავადმყოფობამ მოუ-
შო ბოლო მის სიცოცხლე-
ო.

၁၆၃၈

କୃତ୍ସନ୍ଧି

ნებეცურმა გაზეთებმა ერთი ვა-
გლასი ასტექს რუსეთის წინააღმდეგ
რედწოდებულის მფარველობითის
ბაჟო პოლიტიკის გამოეო, ამბობს
„მოსკ. ველომოსტი“. ეს გარე-
უბა ცხადად ამტკიცებს, რომ ჩვენი
ზარი მალე უნდა გავანთავისუფ-
ოთ უცხო ქვეყნების საქონლისაგა-
თ და რასაც ეხლა ამის გამო უცხო-
ლს ხალხს ულოს უყურით ხელში,
იმინ ზორ უნდა დაიძრჩის.

საკმაოა გადავათვალიეროთ ჩვენის
რეგანის აღტ-მიცემობის დავთრები,
ომ დატრმდეთ, რაოდენად საზა-
ლოა ჩვენთვის საგარეო აღტ-მიცე-
ბის საქმეო. რა მიგვაქვს, მაგალი-
ოდ, ჩვენ გერმანიაში და რა შე-
აქვს ჩვენში გერმანიასაო. მართა-
ვია, ოფიციალურის სტატისტიკიდამ
ანს, ამ ჩვენ უფრო მეტი მიგვაქვს
გერმანიაში, ვიდრე გერმანიას რუსეთ-
. 1884 წელს ჩვენ გავითანხმო

